

РЕШЕНИЕ

№ 5296

гр. София, 16.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2415** по описа за **2024** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. А. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], чрез адв. Р. Б. от АК-Б., срещу Решение № 185 от 12.01.2024 г. по нахд № 1992/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 131-и състав, с което е изменен Електронен фиш (ЕФ) серия К № 6367388, издаден от СДВР, като е преквалифицирано нарушението от такова по чл.21, ал.1, вр. чл.182, ал.4, вр. ал.1, т.2 от ЗДвП в такова по чл.21, ал.1, вр. чл.184, ал.1, т.2 от ЗДвП и е намалена наложената глоба от 100 лв. на 50 лв.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено при неправилно приложение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост. Касаторът твърди, че процесният ЕФ е незаконосъобразен, доколкото в него не е посочена никаква санкционна норма, вкл. тази по чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП. Счита, че след като в него единствено е посочена нормата на чл.182, ал.4 от ЗДвП, направената от съда преквалификация е недопустима. Съществуващата неяснота при описание на фактическата обстановка затруднявала правото ѝ на защита, поради което намира, че нарушението не е описано пълно и точно, което била самостоятелно основание за

отмяна на ЕФ. Сочи, че от посочената като превишена скорост не е приспаднал толеранс от 3 %, поради което цитираната в ЕФ скорост от 70 км/ч недопустимо не съответствала на действителната фактическа обстановка. Претендира се касационната инстанция да отмени обжалваното решение на СРС и да постанови друго такова, с което да отмени електронния фиш.

Ответникът по касация СДВР оспорва касационната жалба чрез юрк. Х.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, Х.-ти Касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въззивният съд е приел от фактическа страна, че на 21.09.2022г., в 12:41 часа, в [населено място], по [улица], лек автомобил марка „Хюндай“, модел „Т.“ с регистрационен номер СВ 1942 ТН, собственост на "ОТП Лизинг" ЕООД, с вписан ползвател А. Б., се движел в посока от [улица] към [улица]. По същото време на [улица], в района на № 50, от патрул на ОПП-СДВР бил осъществяван контрол за спазване скоростта на движение чрез автоматизирано техническо средство модел CORDON M2, с номер на устройството MD1196. При преминаване на посочения автомобил в района на контрол, била отчетена скорост на движение от 70 км/ч, след отчитане на допустимото отклонение от 3 км/ч, при максимално разрешена скорост от 50 км/ч, в рамките на населените места, при липса на допълнително въведени с нарочен пътен знак В26, ограничения. Скоростта на движение била установена чрез автоматизирано техническо средство модел CORDON M2, с номер на устройството MD1196. Системата била въведена в експлоатация от служител на ОПП- СДВР, а измерването било извършено в периода от 12:30 до 14:30 часа на 21.09.2022г. съгласно приложен Протокол за използване на автоматизирано техническо средство за контрол на скоростта. Въз основа на тези данни на основание 189, ал.5, вр. чл.188, ал.1 ЗДвП на жалбоподателя Б. в качеството ѝ на вписан ползвател на превозното средство с рег. [рег.номер на МПС] бил издаден атакувания Електронен фиш серия К № 6367388, с който за извършено нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4 и ал.1, т.2 от ЗДвП ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. Наказанието е наложено в условията на повторност, при издаден друг Електронен фиш, а именно- серия К, № 5570374 на ОДМВР Б..

При така установената фактическа обстановка СРС е приел от правна страна, че при съставянето на ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения и същият съответства на формата по чл.189, ал.4 от ЗДвП. Изрично е посочил, че макар и схематично, описанието на нарушението съдържа всички обстоятелства от значение за отговорността - място, време, изпълнително деяние и неговите обективни характеристики, включително данните за скоростта и техническото средство, с което е установена, като обемът на информацията в пълна степен позволява на нарушителя да

разбере административното обвинение. Във връзка с възражението на жалбоподателя относно липса на приспаднат толеранс от 3 км/ч в решението е посочено, че такъв е съобразен и доказан от събраните по делото доказателства. Изложил е мотиви за техническа годност на използваната на 21.09.2002 г. мобилна система за видеоконтрол CORDON M2, с инвентарен номер MD1196, която представлява одобрен тип техническо средство, преминало периодична проверка за изправност на 15.03.2022г. Намерил е за спазени изискванията на Наредба № 81213-532 от 12.05.2015г. на МВР за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства за контрол на правилата за движение (Наредба № 81213-532/2015 г.), вкл. относно начина на извършване на контрол, удостоверен в Протокол за използване на автоматизирано техническо средство за контрол на скоростта, съставен по образец, на 21.09.2022г., за времето от 12:30 до 14:30 часа, при надлежно отбелязано място на контрол на [улица]при липса на пътен знак В26, с който да е въведено нарочно ограничение на скоростта, предвид, на което важи общото правило, а именно 50 км/ч за населените места. При максимално допустима съгласно чл.21, ал.1 от ЗДвП скорост от 50 км/ч засечена такава от 70 км/ч, при отчетен толеранс от 3 км/ч, указвала на превишение от 20 км/ч за населено място. СРС е приел за недоказано реализирането на деянието в условията на повторност по смисъла на §6, т.33 от ДР на ЗДвП, доколкото ЕФ К 5570374, послужил като основание за това относно наложено наказание за идентично нарушение по чл.21 ЗДвП, не е влязъл в сила нито към датата на деянието, нито към датата на приключване на съдебното следствие. Това е дало основание на решаващия съд за изменение на атакувания ЕФ серия К, № 6367388, като приложи санкционната разпоредба на основния състав на нарушението, а именно тази по чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП, съотв. да намали наказанието до предвидения в нея размер от 50 лева за превишаване на максимално допустимата скорост в населено място от с 20 км/ч.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Административен съд – София град не установи при постановяване на решението, районният съд да е допуснал съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на издадения електронен фиш. Фактичката обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства и веществени доказателствени средства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно-релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това.

Правилен е изводът на решаващия съд, че обжалваният правораздавателен акт е издаден при наличие на условията, визирани в чл.189, ал.4 от ЗДвП и съдържа изискуемите в същата разпоредба реквизити. Касае се за специална разпоредба, поради което не намират приложение общите правила на чл.57, ал.1 ЗАНН. Видно от

съдържанието на процесния ЕФ серия К № 6367388 на СДВР същият е издаден за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, който урежда конкретни стойности на ограничение на скоростта в населено място, извън населено място, при движение по автомагистрала и скоростен път.

Видно от приетите доказателства, нарушението е установено с автоматизирано техническо средство модел CORDON M2, с номер на устройството MD1196, което към момента на заснемането е било съответно на одобрения тип. Съгласно Протокол № 08-СГ-ИСИС от 15.03.2022 г. на Български институт по метрология – Главна дирекция „Мерки и измервателни уреди“ процесното автоматизирано средство е преминало последваща проверка за техническата годност, при която е установено съответствие с одобрения вид. Приложено е и Решение за одобрение на типа на уреда за измерване, издадено на 13 юни 2017 г. от Държавен институт по метрология на Република Х. със срок на валидност от 10 години, относно първоначално одобрение на използваното средство за измерване CORDON M2. Обосновано при тези данни СРС е приел, че техническото средство е технически годно и изготвените от него снимки са годно вещественно доказателствено средство съгласно чл.189, ал.15 от ЗДвП.

В съставения протокол за използване на АТСС на 21.09.2022 г. изрично е отбелязано мястото на контрол на скоростта в [населено място], [улица]до № 50, с посока на движение от [улица]към [улица], при общо ограничение на скоростта за населено място от 50 км/ч, стационарен режим на измерване на приближаващи ППС, начало и край на работа на АТСС, брой установени нарушения и номера на заснетите видеоизображения. На приложената в преписката снимка ясно е разпознаваем номерът на процесното ППС, при пълно съвпадение на посочените в ЕФ дата и място на извършване на нарушение и съвпадащи реквизити за осъщественото измерване на скоростта с АТСС модел CORDON M2 и № MD1196 по протокола за използване на техническото средство, съставен по образец на Наредба № 8121-532/2015 г.

Противно на твърденията в касационната жалба на приложената снимка и обяснението към нея изрично е отбелязано, че е измерена скорост от 73 км/ч, която след приспадане на толеранс от 3 % (на 100 км/ч или 3 км/ч) се равнява на скорост от 70 км/ч, каквато коректно е отбелязана в процесния ЕФ. При ограничение на скоростта за населено място от 50 км/ч разбираемо в ЕФ е посочено превишение от 20 км/ч. Както правилно е отбелязал СРС същото е съставомерно по чл.21, ал.1 от ЗДвП и наказуемо съгласно чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП.

Възражението на касатора относно липсата на посочена санкционна норма следва да се приеме като негова защитна теза, доколкото не съответства на съдържанието на ЕФ серия К № 6367388, в който изрично е посочено, че глоба се налага на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4, вр. ал.1, т.2 от ЗДвП. В този смисъл не се установява твърдяната в касационната жалба неяснота при описание на фактическата обстановка, която да затруднява правото на защита на наказаното лице. Както правилно е приел решаващият съд описанието на нарушението съдържа всички обстоятелства от значение за отговорността - място, време, изпълнително деяние и неговите обективни характеристики, включително данните за скоростта и техническото средство, с което е установена, като обемът на информацията в пълна степен позволява на нарушителя да разбере административното обвинение.

Обосновано СРС е приел, че доказателствената съвкупност по делото навежда на категоричен и несъмнен извод за доказаност на нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП, но при недоказаност на квалифицирания състав за повторност по чл.182, ал.4 от ЗДвП.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ОСС на ВАС районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба чрез прилагането на закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо административно нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Правилно районният съд е приел за изпълнени в конкретния случай на предпоставките за преквалифициране на деянието, при което отпада единствено съставът на квалифицирано нарушение без изменение на фактическите обстоятелства на нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП, на чрез прилагане на по-леко наказание по чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП.

Предвид всичко изложено настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. Не са налице релевираните в касационната жалба касационни основания за отмяната му, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

Неоснователно е възражението на касатора е срещу присъдените с първоинстанционния акт разноски. Присъждането на разноски е гражданскоправна последица от водения съдебен спор, която възлага в тежест на загубилата спора страна разноските, сторени от страната, в чиято полза е решен спорът. Това изрично е уредено в чл.63д, ал.1 от ЗАНН, според който в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл.143, ал.3 от АПК когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. В идентичен смисъл е разпоредбата на чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН, според която размерът на юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ – от 80 лв. до 150 лв. Присъдените от СРС разноски за юрисконсултското възнаграждение в размер на 80 лв. са минимални и съответстват на фактическата и правна сложност на спора. Процесуален представител на СДВР е представил пред СРС писмена защита от 26.10.2023 г., в която е поискано присъждане на разноски. Наличието на отделни технически грешки в нея при изписване на номер на автомобила не е равнозначна на липса на осъществено процесуално представителство, поради което и както правилно е приел СРС, разноски съобразно изхода на спора се дължат в полза на ответника.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал.4 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лева, изрично поискано от юрк. Х. в о.с.з. на 19.04.2024 г.

Мотивиран от горното, Административен съд – София град, XVIII-ти Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 185 от 12.01.2024 г. по нахд № 1992/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 131-и състав.

ОСЪЖДА А. А. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи на основание чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН

юрисконсултското възнаграждение в размер от 80 лева.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.